(గత సంచిక తరువాయి)

ఇదిలా వుంటే రైల్వే వర్క్ షాపులో ఉద్యోగం కూడా నాకు పెద్ద భారమయ్యింది. ఏమిటీ బండ పని? ఎదుగుదలకి ఆస్కారం లేని ఉద్యోగం అని నిత్యం బాధపడ్డాను. ఓ రోజు ఈ ఉద్యోగం ఇక చేయనని గట్టిగా అనుకుని పనికి వెళ్ళటం మానేసాను.

కొన్ని రోజుల తరువాత నాన్నకి ఈ విషయం తెలిసి నా దగ్గరకొచ్చి అడిగితే చెప్పాను, నేనిక ఈ పని చేయలేనని. నాన్న "ఓపిక పట్టు బాబూ! త్వరలోనే మళ్ళీ పెద్ద ఉద్యోగాలకి నోటిఫికేషన్ వస్తుంది. అప్పుడు డబ్బులు ఖర్చు పెట్టైనా నీకు ఉద్యోగం ఇప్పిస్తాను" అన్నాడు.

కానీ అప్పటికే రెండు నెలలైంది నేను పనికి వెళ్ళక. ఆఫీస్ నుంచి సస్పెన్షన్ ఆర్డర్ కూడా వచ్చింది. నా మొండి ప్రవర్తనకి నాన్నకూడా చేతులెత్తేశాడు. "నీ ఖర్మ! నేనిక ఏ సాయం చేయలేను" అని నిష్కర్షగా చెప్పేసి, నానా తిట్లు తిట్టి నాన్న వెళ్ళిపోయాడు.

ఇది చాలదన్నట్లు త్వరలోనే దుర్గ గర్భం దాల్చింది. తనని వాళ్ళ పుట్టింట్లో దిగబెట్టి వీధులంబడి పడ్డాను. నే వెళ్ళి అడిగినప్పుడల్లా అక్కా బావ సాయం చేసే వారు తిండి గడవడానికి. కొన్నాళ్ళకి ఒక సేల్స్ రిప్రెజెంటేటివ్ ఉద్యోగం సంపాదించాను. ఈ ఉద్యోగం కూడా నాకిష్టం లేకపోయినా జీవనోపాధికి చేయక తప్పలేదు.

ఈ మధ్య కాలంలో చుట్టాలెవరితోను పెద్దగా రాకపోకలు లేవు. తాతగారిని కలిసి ఏదైనా సహాయం కోరాలని

వెళ్లినా ఆయన నన్ను కలవటానికి ఇష్ట పడట్లేదు. నేను రైల్వేలో ఉద్యోగం మానేసినట్లు ఆయనకి కూడా తెలిసింది. నేను ఏదైనా చిన్న ఉద్యోగమైనా సరే చేసుకుంటూ, కష్టపడి ప్రైవేటుగా డిగ్రీ చదివి మంచి ఉద్యోగం తెచ్చుకోవాలని ఆయన అభిప్రాయం. నా దురలవాట్లు ఇంకా చిట్టితో సావాసం వల్ల ఆయనకి నేనంటే ఏమాత్రం ఇష్టం లేదు.

నా దురదృష్టమేమిటంటే దారి తప్పిన నన్ను తాతగారు మళ్ళీ బుజ్జగించి సక్రమ మార్గాన మళ్ళించకపోగా, నేనిక అస్సలు బాగుపడనని భావించారు. దీని పర్యవసానమేమిటంటే ఆయన తన పిల్లలందరికీ స్థలాలిచ్చి, ఇళ్ళు కట్టించాక మిగిలిన జాగాని అక్కకి, చెల్లెలు సుభద్రకి, ఇంకా రమ పిన్ని పెద్దమ్మాయికి వేర్వేరుగా మూడు భాగాలు చేసి వారి పేరున రిజిస్టర్ చేయించేశారు.

నేను కూడా తాతగారి పిల్లలందరితో బాటు ఆయన పెంపకంలోనే పెరిగాను. ఐనా నాకు మాత్రం మొండి చేయి చూపించారు. ఆయన చిన్నకొడుకు చిట్టి నా కంటే ఎన్నో తప్పులు చేసినా ఆస్తి సమంగానే పంచారు కదా. మరి నాకెందుకీ అన్యాయం? పసికందుగా ఉన్న నన్ను తీసుకొచ్చి పెంచారు కదా మరి నన్నొక్కడినే ఎందుకు శిక్షిస్తున్నారని చాలా బాధ పడ్డాను.

ఇది చాలక నా దురదృష్టం గురించి చిన్నదైనా ఇంకో సంఘటన చెప్పాలి.

నాకు జన్మనిచ్చి చనిపోయిన మా అమ్మా వాళ్ళ అన్నయ్య అంటే మా మేనమామ వాళ్ళ ఊరు తుని నుంచి మా కోసం వెతుక్కుంటూ సికింద్రాబాద్ వచ్చాడని తెలిసింది. మా అమ్మ పుట్టింటి వాళ్ళ ఆస్థి అమ్మకాలు సంబంధించి, చనిపోయిన మా అమ్మకు కూడా వాటా ఉండటం వల్ల ఆవిడ సంతానం నుంచి నో అబ్జెక్షన్ సర్టిఫికెట్

కోసం వస్తే, నాన్న ఆయనతో మాట్లాడి అక్కతో సంతకం పెట్టించి పంపేసినట్లు తెలిసింది.

అక్కడేమి జరిగిందో నాకు మాత్రం తెలియలేదు. నాకు కనీసం జన్మనిచ్చిన అమ్మ వైపు బంధువుల సాయం కూడా లభించే అవకాశం పోయింది.

ఇంకో వైపు నాన్నతన క్షీణిస్తున్నఆరోగ్యం దృష్ట్యా తను పని చేసే రైల్వే ఆఫీసుకు అతి దగ్గరలోనే ఉన్న రైల్వే

క్వార్టర్స్ లోకి ఇల్లు మారారు. ఈ రైల్వే క్వార్టర్ చిన్నదైనా చుట్టూ చెట్లతో ఆహ్లాదంగా ఉందక్కడ. ఆఫీసు దగ్గర కావటంతో నాన్న రోజూ నడిచే వెళ్లి వస్తుండే వాడు. ఇది బాగానే ఉంది కానీ నాన్న పేకాట మాత్రం మానలేదు.

సరే, కుటుంబమంతా ఇక్కడ కుదురుకుంటున్నారన్న సమయంలోనే ఒక రోజు నాకు పిడుగు లాంటి వార్త వచ్చింది. నాన్నకి హఠాత్తుగా గుండెపోటు వచ్చి వెంటనే ఇంట్లోనే మరణించారని!

పరుగున రైల్వే క్వార్టర్స్ కి వెళ్ళాను. అమ్మా, పిల్లలంతా గట్టిగా ఏడుస్తున్నారు. శవమైన నాన్నని చూసే సరికి నాకు కూడా కళ్ళు తిరిగి, గుండె పిండేసినట్లై నేల మీద కూలబడిపోయాను.

"అయ్యో అన్నయ్య! నాన్నను చూడన్నయ్యా!! నువ్వైనా నాన్నను లేపన్నయ్యా" అంటూ చిన్న చెల్లెళ్ళు నన్ను పట్టుకుని హృదయ విదారకంగా ఏడుస్తూ కుదిపేసారు. మా అందరికీ ఇది ఎప్పటికీ తట్టుకోలేని దుర్ఘటన.

చిన్నప్పటి నుండీ నేనూ అక్కా, అమ్మా నాన్నలకి దూరమై బ్రతికాము. సికింద్రాబాద్ వచ్చాకే కొన్నాళ్ళు నేను నాన్నతో కలిసి ఉండగలిగాను. ఇక పెళ్ళైన తరువాత నన్ను వేరే కాపురం పెట్టించినా కనీసం నాన్నఎప్పుడైనా కనపడేవాడు. నాకంటూ ఒక పెద్ద దిక్కు పేరుకైనా ఉన్నాడనుకుంటే ఇప్పుడు నాన్న కూడా లేడు. నాకిప్పుడు ఎవరున్నారని అక్కని పట్టుకు ఏడ్చాను.

ఈ వార్త తెలిసి తాతగారితో సహా దగ్గర బంధువులందరూ వచ్చేసారు. అప్పటికప్పుడు నాన్న పార్థివ దేహాన్ని స్వంత ఇంటికి తీసుకెళ్లే పరిస్థితి లేనందున రైల్వే క్వార్టర్స్ లోనే ఉంచి తదుపరి అంత్యక్రియలకు ఏర్పాట్లు చేశారు. నాన్న శ్రాద్ధ కార్యక్రమాలన్నీ పూర్తయ్యాక కొన్నిరోజులకే అందరూ తిరిగి స్వంత ఇంటికి వచ్చేసారు.

నాన్నకు ఇంకా నాలుగైదేళ్లు రైల్వేలో సర్వీస్ ఉండగానే పోయారు. పెద్ద చెల్లెలు సుభద్రకు మాత్రమే పెళ్లి అయ్యింది. పెద్ద తమ్ముడు క్రిష్ణుడు డిగ్రీ ఆఖరి సంవత్సరం చదువుతున్నాడు. మిగతా పిల్లలందరూ స్కూల్ కెళ్తున్న చిన్న వాళ్ళే.

పేరుకు పెద్ద కొడుకునే కానీ నేను ఏ మాత్రం ఆర్థికంగా స్థిరపడని వాడిని ఇంకా ఈ కుటుంబానికి ఎప్పుడూ

దగ్గరగా లేను. నా బలహీన పరిస్థితి వలన కూడా నన్నెవరూ ఈ కుటుంబ బాధ్యత తీసుకొమ్మని అడగటానికి సుముఖంగా లేరు.

నాన్న సర్వీస్ లో ఉండగానే చనిపోవడం వలన కుటుంబంలో ఒకరికి రైల్వే ఉద్యోగం వచ్చే అవకాశముంది. తాతగారు దాని గురించి ఆలోచన మొదలు పెట్టారు. ఈ సమయంలో పెద్ద కొడుకుగా నాకు రైల్వేలో క్లర్క్ ఉద్యోగం వచ్చే అవకాశముంది కాబట్టి నేను ఇది అందుకుని అమ్మా వాళ్లకు ఆలంబన అవుదామనుకున్నాను గానీ, నా దురదృష్టం ఎప్పుడూ నన్ను వదిలి వెళ్ళదు కదా!

తాతగారికి నేనంటే ఇష్టం లేదు మరేమో అమ్మకి నా మీద నమ్మకం లేదు. అందుకే తాతగారు రైల్వే ఆఫీసుకి అభ్యర్ధన పంపారు పెద్ద కొడుకైన నేను కుటుంబ బాధ్యత వహించకుండా వేరుగా ఉండడంతో, ఈ ఉద్యోగం రెండవ కుమారుడు క్రిష్ణుడుకి ఇవ్వడం వలన ఆ కుటుంబానికి సరి ఐన ఆసరా అవుతుందని. తాతగారికి తెలిసిన వాళ్ళ ప్రయత్నాలు కూడా తోడై రైల్వే ఆఫీసులో క్రిష్ణుడుకి ఉద్యోగం ఇచ్చారు.

పోనీ లే! నా దురదృష్టాన్ని ఎవరూ తొలగించలేరు. కనీసం అమ్మ కుటుంబం దీని వలన తిరిగి నిలదొక్కు కుంటుందని మనసు కుదుటపరచుకున్నాను. నాన్న పోయిన కొన్ని రోజులకే నేనూ నా కుటుంబం మా అద్దె ఇంటికి తిరిగి వెళ్లిపోయాము. నేను అప్పుడప్పుడూ అమ్మా వాళ్ళని కలిసి వస్తుండే వాడిని.

విజయ్ బాబు పతన దశ

ఇంకా స్థిరమైన ఉద్యోగం ఏమీ దొరకక అగచాట్లు పడుతున్న ఇటువంటి సమయంలో ఒక రోజు చిట్టి నాకు కబురంపాడు తనని వచ్చి కలవమని. ఏమిటి సంగతని వెళితే బయటకు ఒక ఇరానీ హోటల్ కి తీసుకెళ్లాడు. నాకు చాయ్, తనకి పౌనా చాయ్ ఇంకా ఖారా బిస్కెట్లు బార్ వాలాకి పురమాయించి, నాకొక సిగరెట్ ప్యాకెట్ అందించి నవ్వుతూ అడిగాడు

"ఏంటి బాబూ! ఏం చేస్తున్నావు. అంతా బావుందా" అని.

నాకు చిట్టి వ్యంగ్యంతో కాలింది "ఏం ఎగతాళిగా ఉందా మామా నీకు కూడా" అన్నాను.

"లేదురా! నాకు తెలుసు నీ బాధలు. ఏదో ఒకటి చేయాలి కదా అందుకే నిన్ను పిలిపించా. నాకు కొన్ని ఐడియాలు ఉన్నాయి. ఎన్నాళ్లని ఈ చిన్నా చితకా పనులు చేస్తావు? ఏదైనా జాక్ పాట్ కొట్టాలి నీ బాధలన్నీ తీరాలంటే" అన్నాడు చిట్టి.

నిండా బాధల్లో మునిగిన నాకు చిట్టి మాటలు క్రొత్త ఆశని కలిగించాయి.

"అయితే చెప్పు నేనేమి చేయాలి" అన్నాను.

"ఇప్పుడు కాదులే త్వరలోనే చెబుతాను. కానీ నువ్వీ విషయాన్ని ఎవరితోటీ ముచ్చటించకు. నేనిప్పుడు ఒక ముఖ్యమైన పని మీద బయటికెళ్ళాలి" అని నన్ను సస్పెన్సులో ఉంచి చిట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

నాకు మాత్రం ఇది విన్నతరువాత చిట్టి నాకు ఏమి దారి చూపిస్తాడో అని చాలా ఆసక్తిగా ఉంది. ఏదో ఒక తేలిక మార్గంలో త్వరగా డబ్బు సంపాదించే విషయమేమిటా అని నాకు నిద్దర పట్టలేదు.

రెండు రోజులు కూడా గడవకుండానే నా అంతట నేను తిరిగి చిట్టి దగ్గర వాలి పోయి "చెప్పు మామా! నాకు ఎదో ఒక దారి చూపిస్తానని ఊరించావు. అదేంటో చెప్పు" అని తరచి తరచి అడిగాను.

"నిజమేరా! కానీ నా ఆలోచన పని చెయ్యాలంటే ఏ మాత్రం సంకోచించకుండా నాకు సహకరించే వాళ్ళు కావాలి. బయటి వాళ్ళు అంటే నాకు నమ్మకం లేదు. పైగా ఇది చాలా జాగ్రత్తగా చెయ్యాల్సిన పని. అందుకే నీకు చెప్పాలనుకున్నా. కానీ నువ్వు ఒప్పుకుంటావో లేదో అని సంకోచిస్తున్నా" అన్నాడు చిట్టి.

నేను "సరే మామా! నువ్వసలు విషయం చెప్పకుండా నన్ను ఇబ్బంది పెడ్తున్నావు. నేను ఏదైనా చెయ్యాలనుకుంటే తప్పకుండా చేస్తాను. అది నీకు తెలుసు కదా" అన్నాను.

"బాబూ! ఇది చాలా రహస్యంగా చేయాల్సిన పని. ఐతే బాగా గిట్టుబాటయ్యే దారి. ఈ పని సమర్థంగా చేస్తే మనం ఇక తిరిగి చూసుకోవలసిన పని ఉండదు. కాసులే కాసులు" అన్నాడు చిట్టి.

"సరే మామా నేను నీకు మాట ఇస్తాను. అదేంటో ఇకనైనా చెప్పు" అని నేనన్నాను.

చిట్టి నాకు కొంచెం దగ్గరకు జరిగి "నీకు మైలారుగడ్డలో ప్రతాప్ తెలుసు కదా" అన్నాడు.

నేను "ఔను తెలుసు! అతనే కదా నీ దగ్గరకు అప్పుడప్పుడూ ఫియట్ కారులో వస్తుంటాడు. మెడలో పెద్ద బంగారు గొలుసు ఇంకా చేతి నిండా ఉంగరాలు పెట్టుకుంటాడు" అన్నాను.

"అరే! బాగానే గమనించావే! ఔను మరి తను ఎలా సంపాదించాడో తెలుసా? రైల్వేలో కాంట్రాక్టు పనులు చేస్తున్నట్లు అందరికీ చెప్తాడు. కానీ ఎన్నో ఏళ్లుగా తెలివిగా రైల్వే స్టోర్స్ ఇంకా రైల్వే స్టేషన్లో సరుకు రవాణా పనులలో అక్రమంగా కొట్టేసి ఘరానా మనిషిగా చలామణి అవుతున్నాడు" అన్నాడు చిట్టి.

"ఔనా! మరెప్పుడూ పట్టుబడ లేదా" అని నేను అడిగాను.

"అదే కదా నేను చెప్పేది. చాలా మంది గొప్పవాళ్ళ ఘన కార్యాలు ఇలానే ఉంటాయి" అన్నాడు చిట్టి.

"ఏమి చేసినా జాగ్రత్తగా ప్రణాళిక ప్రకారం చేయాలి. ఇప్పుడు నీకెందుకు చెప్తున్నానంటే మనం కూడా ఇదే అమలు పరచి త్వరలోనే పై మెట్లెక్కాలని. నువ్వు నాకు గట్టి తోడుగా ఉంటే చూడూ ఏడాది తిరిగేలోపు నువ్వు ఊహించని ఆర్థిక స్థాయికి చేరుకుంటావు" అని చిట్టి నాకు ఎంతో భరోసాగా చెప్పాడు.

"ఇక నువ్వీ విషయంలో ఏమీ ఆలోచించకు. నేను దగ్గరుండీ అన్నీ ప్లాన్ చేస్తా. నువ్వు మాత్రం ఎట్టి పరిస్థితులలో మన ప్లాన్ ఎవ్వరితో చెప్పకూడదు మీ ఆవిడతో సహా" అని చిట్టి నా దగ్గర మాట తీసుకున్నాడు.

చేతిలో అస్సలు డబ్బులు ఆడక కష్టంగా రోజులు వెళ్లదీస్తున్న సమయంలో చిట్టిని నమ్మి తనతో జత కట్టడానికి పూర్తిగా సన్నద్ధమైపోయాను. కొద్దీ రోజులలోనే చిట్టి నాయకత్వంలో నేనూ ఇంకో అతను మా అక్రమ కార్యాలను అమలు పరచటం మొదలు పెట్టాము. అన్యాయపు సొమ్ము త్వరలోనే నాకు అందుబాటులోకి వచ్చి నా అప్పులన్నీ తీరిపోగా ఇంకా డబ్బు మిగలటం మొదలయ్యింది.

ఇదే సమయంలో చిట్టి నన్ను వెంటనే దూరంగా ఇల్లు మార్చేయాలని చెప్పాడు. మేము చేస్తున్న పని గురించి చుట్టపక్కాలెవ్వరూ ఆరా తీయకుండా తొందర పడమన్నాడు.

నేను కూడా సరేనని, అందరితో నాకు ఒక ప్రైవేట్ ఫ్యాక్టరీలో మంచి ఉద్యోగం వచ్చిందని చెప్పి, వెంటనే నా కుటుంబంతో సహా దూరంగా బొల్లారంలో ఒక చిన్న బస్తీలో ఇల్లు తీసుకుని అక్కడకి మారిపోయాను.

అప్పుడప్పుడూ సీతాఫలమండి వచ్చి అక్కని, దగ్గర చుట్టాలని కలిసి రైల్వే కాంట్రాక్టు పనుల కోసం బయట ఊళ్ళకి వెళ్తున్నందున తరచు ఇటువైపు రావట్లేదని చెప్పేవాణ్ని. ఇప్పుడు నాకు చాలా బావుందని చెప్తే అందరూ సంతోషించారు నేను చాలా కాలానికి కుదురుకున్నానని.

చిట్టి కూడా ఏమీ తెలియని వాడిలా నన్ను క్లుప్తంగా పలకరించి వెళ్లి పోయేవాడు. వీళ్లెవరికీ నా విషయంలో తన పాత్ర గురించి తెలియకుండా, చక్కగా పకడ్బందీగా వ్యవహరించే వాడు. రాఘవ బావకి కూడా నా అక్రమ వ్యవహారం గురించి తెలియకుండా నేను జాగ్రత్త పడ్డాను. కానీ జోగారావుకి మాత్రం ఉన్నట్టుండి నేను డబ్బులు బాగా సంపాదించడం గురించి ఏదో అనుమానంగానే ఉండేది.

డబ్బులు వచ్చి పడడంతో నేను రెచ్చిపోయి ఇంట్లో ఖరీదైన ఫర్నిచర్, పిల్లలకు, దుర్గకి మంచి బట్టలు తెగ కొనేసి ముందు జాగ్రత్త అనేది లేకుండా ఖర్చు చేసేయ సాగాను. నేనిన్నాళ్ళూ పిల్లలకు, దుర్గకు ఏమీ కొనిపెట్టలేదు కాబట్టి డబ్బులున్నపుడే వాళ్ళు ఆడంబరంగా అనుభవించి ఆనందించాలనుకున్నాను.

ఇక్కడే నేను పెద్ద పొరపాటు చేసాను. వచ్చిన డబ్బేదైనా జాగ్రత్తగా మిగుల్చుకుని కష్ట కాలంలో తర్వాత అవసరాలకి దాచుకోవాలన్న తెలివి లేకపోయింది. కనీసం చిట్టిని చూసైనా నేను నేర్చుకోలేదు. చిట్టి మాత్రం ఎక్కడా ఏ ఆర్భాటం లేకుండా తన సంపాదన బయట పడకుండా మామూలుగా ఉండేవాడు.

ఒక రోజు సుగుణక్క ఇంటికి పిల్లలని బాగా ఖరీదైన బట్టలతో ముస్తాబు చేయించి తీసుకెళ్ళాను. అక్క వాళ్ళని చూసి ముచ్చట పడింది. కానీ నా శృతి మించిన వ్యవహారం గమనించి నాతో "ఏరా! నీకిన్ని డబ్బులు ఎక్కణ్ణించి వస్తున్నాయి? నువ్వేమీ పొరపాట్లు చేయడం లేదు కదా" అనింది.

నేను "ఏమీ లేదక్కా. నువ్వేమీ కంగారు పడకు. ఏమీ ప్రాబ్లెమ్ లేదు" అన్నాను.

అక్క తిరిగి ఏమీ అనకపోయినా తన చూపుతోనే నాకర్ధమయ్యింది తనకు నా వ్యవహారం గురించి సందేహంగానే ఉందని. అందుకే ఈ సంగతి నుంచి ఆమె ధ్యాస మళ్లించడానికి "అవునక్కా! ఏంటి సాయంత్రం

పూటలలో కూడా బావ కనపడటం లేదు" అన్నాను.

"అవునురా! బావ మా బాధ్యతలు తీరటానికి ఎంతో కష్ట పడ్తున్నారు. ఆఫీస్ అవ్వగానే రాత్రి తొమ్మిదింటి దాకా కాంటీన్లో అకౌంట్స్ చూసే పని కూడా ఒప్పుకున్నారు. బావకి ఎంతో ఇష్టమైన రచనలు, నటన, నాటకాల దర్శకత్వం కూడా పూర్తిగా మానేసి విపరీతంగా కష్ట పడుతున్నారు. మేము కట్టిన ఈ ఇల్లు చిన్నదే అయినా దీని మీద అప్పు తీర్చేయాలని, లక్ష్మి పెళ్ళికి ఇంకా వంశీ పై చదువులకు ఏర్పాట్లు చేయాలని బావ ఎంతో శ్రమిస్తున్నారు"

అని అక్క నిట్టూర్చింది. అక్క పిల్లల్లో నా పెద్ద మేనకోడలు లక్ష్మికి నేనంటే అభిమానం ఇంకా జాలి. చిన్నది దామినికి ఇంకా ఏమీ

తెలియదు కానీ వంశీ మాత్రం నాకు కొంచెం దూరంగానే ఉండేవాడు. వాడి బామ్మకి నేనంటే ఇష్టం లేదు కాబట్టి వీడు కూడా అలాగే ఉండేవాడు. నేను వెంటనే బయటకు వెళ్లి అక్కకి, లక్ష్మికి ఇష్టమైన జీడీపప్పు పకోడీలు, మిర్చి బజ్జీలు కొని వాళ్ళకిచ్చి

త్వరగానే తిరిగి ఇంటికి బయలుదేరాను. కానీ నా మనస్సులో అలజడి మొదలయ్యింది. ఎవరిని ఎంత మభ్య పెట్టినా అక్కకి మాత్రం వాస్తవం తెలిస్తే తట్టుకోలేదని నాకూ తెలుసు. నేను కూడా ఈ అక్రమ మార్గం నుంచి

పట్టుబడకుండా త్వరగా బయటపడి ఏదైనా చిన్న బిజినెస్ చేయాలని నిశ్చయించుకున్నాను.

కొన్ని రోజుల తర్వాత మేము విజయవాడ దగ్గరొక పని ముగించుకుని రైల్లో సికింద్రాబాద్ తిరిగొస్తున్నాము.

ఇలాంటి కార్యక్రమంలో మేమెప్పుడూ కలిసి దగ్గరగా కూర్చుని ప్రయాణించము. మా జట్టు వాళ్లంతా ఒకరికొకరు

తెలియనట్లుగానే ప్రవర్తిస్తాము. ఇంతలో దూరంగా కూర్చున్న చిట్టి హఠాత్తుగా లేచి, నాకొక ప్రమాద సైగ చేసి పక్క బోగీలోకి వెళ్లిపోయాడు. ఇంతకు మునుపే నాకు చిట్టి చాలా గట్టిగా చెప్పాడు ఏదైనా చిక్కు వస్తే తన పేరు ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ చెప్పకుండా వ్యవహరించాలని. ఏమైందని నేను పూర్తిగా ఆలోచించే లోపే నన్ను ఒక రైల్వే ప్రొటెక్షన్

ఫోర్స్ అధికారి సమీపించి, నా సూట్ కేసు తీసుకొమ్మని చెప్పి నన్ను పట్టుకుని బోగీ చివరికి తలుపు దగ్గరికి తీసుకెళ్లాడు.

నేను " ఏమైంది సర్! ఎందుకు నన్ను ఇలా తీసుకొచ్చారు" అని అడుగుతుండగానే అతను "నువ్వు కామ్ గా ఉండు చెబుతా" అన్నాడు. అతనికి తోడుగా ఉన్న ఒక కానిస్టేబుల్ నా పక్కకొచ్చి నన్నుగట్టిగా కదలకుండా చేసాడు. ఇంతలో సికింద్రాబాద్ స్టేషన్ వచ్చింది. రైలు ఆగగానే నన్నుగట్టిగా పట్టుకుని క్రిందకు దింపి,

గబ గబా స్టేషన్ సెక్యూరిటీ ఆఫీసుకి తీసుకెళ్లి విచారించడం మొదలు పెట్టారు. అక్కడి అధికారులు అడిగే ప్రశ్నలకు నేను ఎంతో బుకాయించినా కొద్దీ సేపటికి మా అక్రమ వ్యహారం ఋజువులు చూపి నన్ను అరెస్ట్ చేశారు. వాళ్ళు ఎంత గ్రుచ్చి గ్రుచ్చి అడిగినా ఇదంతా నేనొక్కడినే చేసానన్నాను.

దీంతో వాళ్ళు నన్ను అక్కడే నిర్బంధించి తరువాత జ్యూడిషియల్ మేజిస్ట్రేట్ దగ్గర బోనులో హాజరు పరచారు.

నేను చిట్టితో జట్టు కట్టిన మొదట్లోనే చిట్టి నాకు బాగా ట్రైనింగ్ ఇచ్చాడు, ఒక వేళ మా అక్రమ వ్యవహారంలో

ఎప్పుడైనా పట్టుబడే తప్పనిసరి పరిస్థితి వస్తే, ఏదైనా ఒక నేరం ఒప్పుకుని మిగతా వాళ్ళ పేర్లు బయట పడకుండా.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS